

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z odwołania H. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2007 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 26 września 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 września 2006 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego H. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że została wniesiona pod rządami obowiązującej od dnia 2 marca 2006 r. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398), a w związku z tym – zgodnie z art. 35 ustawy – podlega opłacie podstawowej w kwocie 30 złotych. Nieopłacenie skargi spowodowało jej odrzucenie – w myśl art. 130² § 3 k.p.c. – bez wzywania pełnomocnika ubezpieczonej do uiszczenia opłaty.

W zażaleniu pełnomocnik ubezpieczonego, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, podkreślił, że w art. 11 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zawarto rozłączny katalog opłat, dzieląc je na trzy rodzaje: opłaty stałe, stosunkowe i podstawowe. W skład opłat w wysokości stałej wchodzi wyłącznie opłaty stałe, natomiast nie jest opłatą stałą opłata podstawowa, w związku z czym art. 130² § 3 k.p.c. nie ma zastosowania do pism podlegających opłacie podstawowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zważywszy, że jednym z celów nowej ustawy o kosztach sądowych oraz zmian wprowadzonych do kodeksu postępowania cywilnego w zakresie skutków niezachowania wymagań formalnych pism procesowych (m.in. art. 130² i 130³ oraz art. 370, 370¹, 398⁶ i 424⁶) było przyspieszenie i usprawnienie postępowania, nie ma żadnych argumentów dla twierdzenia, iż ustawodawca chciał wyłączyć sankcję przewidzianą w art. 130² k.p.c. w odniesieniu do uchybień w zakresie uiszczenia przez zawodowych pełnomocników opłaty podstawowej, której wysokość jest stała.

W uchwale z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2006 nr 11, s. 13), Sąd Najwyższy, używając argumentów semantycznych i logicznych uznał za oczywiste, że opłata „w wysokości stałej” to opłata wyrażona wielkością o niezmiennej (niezmieniającej się) wartości, określonej w sposób arytmetyczny jest opłatą o stałej wysokości i stwierdził, że opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. (por. także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 23/06 i z dnia 2 czerwca 2006 r., II UZ 14/06, niepublikowane).

W konsekwencji należy uznać, że wezwanie do uiszczenia opłaty, której wysokość wynika z przepisu (jest określona kwotowo lub stosunkowo) kieruje się tylko do strony działającej bez adwokata lub radcy prawnego (art. 130 § 1 k.p.c.), natomiast profesjonalny pełnomocnik ma obowiązek jej uiszczenia bez wezwania. Podnieść trzeba także, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 6/06 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2006 nr

2, s. 5), że prawodawca, nakładając na profesjonalnych pełnomocników zastrzone wymagania w zakresie spełniania stawianych przez ustawę wymagań formalnych oraz oczekując od nich spełniania wysokich standardów zawodowych, za elementarne zadanie warsztatowe uznaje prawidłowe od strony formalnej sporządzanie pism procesowych, w tym środków odwoławczych i środków zaskarżenia, oraz uiszczanie należnych, określonych przez ustawę opłat. Pogląd ten Sąd Najwyższy podtrzymał w uchwale z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06 (BSN 2006 nr 9 s. 15) stwierdzając, że art. 130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji (398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).